

ските войскари. С гръмки укори презвитер Константин заяви, че ще се оплаче на латините и ще иска жестоко наказание за ромеите. Но те вързаха ръцете му и го заплашиха със смърт. Тогава Василий се намеси и за да спаси хората си, каза, че се подчинява. Под силна стража ромеите ги върнаха в града и им заявиха, че ако посмеем отново да напуснат Драч, ще ги хвърлят в морето. Все пак, с големи усилия и хитрини, <sup>Войводата</sup> ~~коместабул~~ Сергей успя да се добере до катепана на крепостта – рицаря Оливие дьо Рошфор и му разправи за несполуките си. Поразени от вестта, че в града им се намира такъв висок духовник, латините се посъветваха с <sup>арбенишкия</sup> архонт Гико, побързаха да <sup>посетят</sup> ~~освободят~~ високите пътищи, сурово <sup>а</sup> смърриха ромейската власт и освободиха българите. За по-голяма предпазливост, архиепископът реши да напусне Драч и заедно с другарите си и останалата стража, тайно се отправи за пристана на Каватахори. Но силните вълнения, безпокойството, че няма да може да изпълни задачата си, телесните несподи сломиха и умориха изтощения старец. Щом стигнаха в Каватахори, Василий легна отново <sup>Войводата</sup> ~~зле~~ болен. Напразни бяха молбите на презвитера и ~~коместабула~~: поне един от тях да остане с него, старецът клатеше упорито глава и сред глухи стенания и сподавени въздишки ги закланаше да го <sup>с</sup> ~~оставят~~ и да изпълнят грижливо царската поръчка.

- Като се придигна и аз ще дойда след вас, - им казваше.  
- Но вие трябва да отидете.

Отчаяни и пълни с тревога, презвитерът и <sup>Войводата</sup> ~~коместабулът~~ оставиха архиепископа на грижите на ханджийката и <sup>конните ските</sup> ~~тримата вой-~~скари и заминаха с първия пристигнал кубар. Бърцата им тръпнеха от тежки грижи. Какво щеше да каже Калоян като научеше, че са оставили стареца сам? Но нямаше ли да се разсърди повече, ако не изпълнеха поръчката му? Ами ако Василий умреше? Ако ромеите го нападнеха коварно в Каватахори?

- Боже, спаси ни! Помогни ни... - се молеше и кръстеше